

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 10. marca 1893.

(Zawiera Nr. 29—31.)

29.

Dokument koncesyjny z dnia 2. lutego 1893,

na kolej miejscową elektryczną od wzgórza belwederskiego w Pradze aż do zameczku w Bubenču.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;**

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Krocaki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Iliryski; Aroyksiążę Austriacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Sląski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu itd. itd. itd.

Gdy Franciszek Křižik, inżynier w Pradze podał prośbę o udzielenie mu koncesyi na stałe utrzymywanie w ruchu wybudowanej już prowizorycznie kolei miejscowej elektrycznej od wzgórza belwederskiego w Pradze aż do Zwierzyńca królewskiego, jakoteż na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu przedłużenia rzeczonyj kolei miejscowej aż do zameczku w Bubenču, przeto ze względu na

powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczonemu koncesyonaryuszowi koncesyą niniejszą na zasadzie ustaw z dnia 17. czerwca 1887 (Dz. u. p. Nr. 81) i z dnia 28. grudnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 229), jakoteż z odpowiedniem zastosowaniem postanowień ustaw o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy koncesyonaryuszowi prawo stałego utrzymywania w ruchu wybudowanej już prowizorycznie kolei miejscowej elektrycznej ze szlakiem normalnym od wzgórza belwederskiego w Pradze aż do Zwierzyńca królewskiego, jakoteż na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu przedłużenia rzeczonyj kolei miejscowej aż do zameczku w Bubenču.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewnia się następujące ulgi:

- a) Uwolnienie od stępli i należności od wszelkich umów, które to przedsięwzięcie zawrze, od podań, które wniesie i od wszelkich dokumentów, które wystawi, tudzież od wszelkich wpisów hipotecznych, które na zasadzie tych umów i dokumentów będą uskuteczniane, nakoniec od wszelkich czynności urzędowych i urzędowych wygotowań do celów poniżej wyrażonych, a mianowicie:

1. dotyczących się uzyskania kapitału, zabezpieczenia odsetek od kapitału i zabezpieczenia ruchu, aż do chwili otwarcia ruchu;

2. dotyczących się nabycia gruntów, budowy i urządzenia kolei aż do końca pierwszego roku ruchu.

Ulgi te nie mają być stosowane do postępowania sądowego w sprawach spornych;

b) uwolnienie od opłat za przeniesienie własności, jakie powstaną przy wykupnie gruntów po upływie pierwszego roku ruchu (lit. a, l. 2), z wyjątkiem należitości, które według istniejących ustaw mają być z tego powodu płacone gminom lub innym korporacjom autonomicznym;

uwolnienie od opłat i taks za nadanie koncesyi i za wygotowanie niniejszego dokumentu koncesyjnego;

uwolnienie od podatku zarobkowego i dochodowego, od opłat stęplowych, którym podlegają kupony, jakoteż od wszelkiego nowego podatku, któryby w przyszłości mocą ustawy był zaprowadzony, na lat piętnaście, licząc od dnia dzisiejszego.

§. 3.

Koncesjonaryusz obowiązany jest budowę przedłużenia w §. 1ym wzmiankowanego, t. j. aż do zameczku w Bubenču skończyć najpóźniej w przeciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia dzisiejszego i gotową kolej oddać na użytek publiczny. Kolej nowo wybudować się mającą jakoteż już istniejącą należy utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny w czasie od 15. kwietnia aż do 15. października każdego roku, gdyby zaś stosunki obrotu tego wymagały, bez przerwy, także i w miesiącach zimowych, na zarządzenie Ministerstwa handlu.

Jako rękojmią dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesjonaryusz na żądanie Administracyi państwa stosowną kaucyą a to w papierach, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższych zobowiązań, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesjonaryuszowi prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanej użyte być miały drogi publiczne, koncesyona-

ryusz winien postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania drogi.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinien koncesjonaryusz do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które ministerstwo handlu ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), o ile odnośnie postanowienia ze względu na obrany system konstrukcyi i ruchu dadzą się według uznania Ministerstwa handlu do koncesyonowanej kolei miejscowej zastosować, tudzież do ustaw i rozporządzeń, które w przyszłości wydane być mogą.

§. 6.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, jakoteż kosztów sprawienia parku kolejowego, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, tudzież odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po upływie pierwszego roku ruchu jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych zniżonych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach rządowych obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i żandarmerji a to nie tylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

O ile ulgi podobne stosowane być mają do korpusu straży cywilnej (straży skarbowej i straży bezpieczeństwa) lub do innych organów publicznych, postanowi Ministerstwo handlu.

Koncesjonaryusz zobowiązuje się przystąpić do zawartej przez spółki kolei austriackich umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swojemi parkami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesjonaryusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesjonowanej. Przepisy rzeczzonego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonaryusza obowiązującymi wtedy, gdy zostaną mu urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciążą na koncesjonaryuszu tylko o tyle, o ile będzie możliwym dopełnienie ich na kolei jako drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwoleniami ułatwieniami.

Koncesjonaryusz zobowiązuje się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

Koncesjonaryusz obowiązany jest w razie uruchomienia wojska lub wojny wstrzymać ruch na kolei koncesjonowanej bez pretensji do wynagrodzenia o tyle i na tak długo, o ile Władza wojskowa uzna to za potrzebne do ruchów wojskowych lub jakichkolwiek innych czynności wojennych. na jednej z dróg publicznych, którychby kolej używała.

§. 9.

Koncesją nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na czas aż do 1. sierpnia 1965 a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesji przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §cie 3cim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia i utrzymywania ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §fu 11, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 10.

Koncesjonaryusz nie jest upoważniony do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolei koncesjonowanej, wyjąwszy, gdyby Rząd wyraźnie na to zezwolił.

§. 11.

Koncesjonaryusz obowiązany jest dozwolić Administracyi państwa na jej żądanie każdego czasu współużywania kolei niniejszem koncesjonowanej do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, że Administracya państwa będzie mogła z prawem ustanawiania tariff przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia. Jednakże współużywanie to o tyle tylko będzie miało miejsce, o ile przez to nie będzie doznawał przeszkody własny regularny obrót na kolei współużywanej.

Wynagrodzenie, które za to ma być płacone, ustanowione będzie według przepisów dołączonych jako załączka C do dokumentu koncesyjnego z dnia 1. stycznia 1886 dla kolei północnej Cesarza Ferdynanda ogłoszonych w Dz. u. p. z roku 1886, strona 63.

§. 12.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesjonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu a z nich strącone będą czyste dochody dwóch

lat najniepomyślniejszych i obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1go obliczony, nie wynosił najmniej takiej kwoty rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej do oprocentowania po cztery od sta rzeczywistego kapitału zakładowego przez Rząd zatwierdzonego i do umorzenia onegoż w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas ta kwota roczna uważana będzie za dochód czysty, mający służyć za podstawę do wymierzenia ceny odkupu.

3. Wynagrodzenie, które ma być zapłacone, będzie polegało na tem, że w ciągu pozostałych lat okresu koncesyjnego płacony będzie koncesyonaryuszowi dochód w myśl ustępu 1go a względnie, o ileby zachodził jeden z przypadków w ustępie 2 przewidzianych, suma roczna tamże wzmiankowana, a to w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku.

3. Rząd zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych zapłacić kapitał, wyrównywający zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po pięć od sta na rok, wartości kapitałowej rat, które według postanowień ustępu 3go mają być półrocznie płacone.

Gdyby Rząd zamierzał w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie średnim, jaki obligacye rządowe tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

5. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wyplatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i używanie kolei niniejszem koncesyonowanej ze wszystkimi do niej należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także park wozowy i zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 13.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od tego dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także park

wozowy, zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne w rozmiarze wzmiankowanym w §. 12, l. 5.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 12), zatrzyma koncesyonaryusz na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i należące się mu aktywa, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryusza z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwałe, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego urzędnika, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegowania do nadzoru nad tem urzędników na koszt koncesyonaryusza.

Za nadzór nad przedsiębiorstwem kolejowem, niniejszem ustanowiony, koncesyonaryusz nie jest aż do dalszego zarządzenia obowiązany płacić skarbowi państwa wynagrodzenie.

Uwalnia się koncesyonaryusza od przepisanego w §fie 89tym Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852) obowiązku wynagradzania nadwyżki kosztów dozoru policyjnego i akcyzowego, jakoteż od obowiązku wystawienia bezpłatnie i utrzymywania lokali urzędowych.

§. 15.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia ponawiało się naruszenie lub zaniedbanie obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając koncesyonaryuszowi prawo uciekania się do

Naszych Sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyją i wszystkimi postanowieniami w niej zawartymi, ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia drugiego miesiąca lutego w roku zbawienia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątym trzecim, Naszego panowania czterdziestym piątym.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Steinbach r. w.

Bacquehem r. w.

30.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, sprawiedliwości i skarbu z dnia 6. lutego 1893,

tyczące się ściągania zaległych wierzytelności c. k. Skarbu leśnego i funduszków pod zarządem Państwa zostających.

Upoważnia się c. k. Dyrekcye lasów i dóbr w Wiedniu, Gmunden, Salzburgu, Innsbrucku i Gorycyi, a mianowicie:

1. c. k. Dyrekcją lasów i dóbr w Wiedniu co do dóbr Państwa i dóbr funduszowych leżących w Dolnej Austrii, w Czechach, jakoteż w Styrii w okręgach sądowych St. Gallen, Mariazell, Mürtzschlag i Voitsberg, nakoniec w Górnej Austrii w okręgach sądowych Weyer i Windischgarsten;

2. c. k. Dyrekcją lasów i dóbr w Gmunden co do dóbr Państwa i dóbr funduszowych leżących w Górnej Austrii w okręgach sądowych Gmunden, Ischl, Mondsee i Vöcklabruck, jakoteż w Salzburgu w okręgu sądowym St. Gilgen, nakoniec w Styrii w okręgu sądowym w Aussee;

3. c. k. Dyrekcją lasów i dóbr w Innsbrucku co do dóbr Państwa i dóbr funduszowych leżących w Salzburgu z wyjątkiem okręgu sądowego St. Gilgen;

4. c. k. Dyrekcją lasów i dóbr w Innsbrucku co do dóbr Państwa i dóbr funduszowych leżących w Tyroli i Vorarlbergu;

5. c. k. Dyrekcją lasów i dóbr w Gorycyi co do dóbr Państwa i dóbr funduszowych leżących w Karyntyi, Krainie, Gorycyi, Gradyse i Istrii,

do zastępowania sędownie c. k. Skarbu leśnego i funduszków pod zarządem Państwa zostających, przy ściąganiu wierzytelności, odnoszących się do dóbr, któremi rzeczono Dyrekcye zawiadują, w taki sposób, że mają imieniem c. k. Skarbu i wzmiankowanych funduszków bądź same, bądź przez podległe sobie pełnomocnictwami do zastępowania opatrzyć się mające urzędy administracyjne (zarządów lasów i dóbr, lasomistrzów ekonomicznych, urzędy prowentowe, tudzież urzędy prowentowe i składowe):

a) postarać się o wytoczenie postępowania upomniczego w myśl ustawy z dnia 27. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 67) i przeprowadzenie onego popierać;

b) wyjednać pierwszy i drugi stopień egzekucyjny na ruchomości (egzekucyjne zajęcie i oszacowanie) a co się tyczy wierzytelności za czynsz dzierżawny także sekwestracją przedmiotu w dzierżawę wypuszczonego.

Co się tyczy wszelkich wierzytelności, które nie mogą być ściągnięte drogą postępowania upomniczego, jakoteż co się tyczy dalszych kroków egzekucyjnych, zastępowanie c. k. Skarbu i funduszków pod zarządem państwa zostających pozostawia się nadal c. k. prokuratorjom skarbowym w myśl postanowień tymczasowej instrukcyi służbowej dla c. k. prokuratorji skarbowych z dnia 16. lutego 1855 (Dz. u. p. Nr. 34).

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. lipca 1893.

Schönborn r. w.

Falkenhayn r. w.

Steinbach r. w.

31.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. marca 1893,

tyczące się rocznej ilości alkoholu, na którą aptekarze w razie oznaczania ryczałtowego mogą uzyskać pozwolenie do używania z uwolnieniem od podatku w celach leczniczych, tudzież zabraniające wyrabiania pewnych przetworów z gorzałki niezakażonej, uwolnionej od podatku.

W porozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu rozporządza się na zasadzie §u 101go ustawy z dnia 20. czerwca 1888 (Dz. u. p. Nr. 95) o opodatkowaniu gorzałki, co następuje:

I. W razie ryczałtowego oznaczania ilości rocznej gorzałki uwolnionej od podatku, nie zakażonej, do celów leczniczych, wyznaczać się będzie na przy-

szłość pod warunkami podanemi w punkcie 9ym regulaminu, tyczącego się gorzałki przeznaczonej do użycia uwolnionej od podatku (załączka D do przepisu wykonawczego o opodatkowaniu gorzałki (Dz. u. p. Nr. 133 z r. 1888) najwięcej następujące ilości gorzałki:

- a) aptekarzom w miejscach liczących aż do 10.000 mieszkańców, po dwa hektolitry alkoholu;
- b) aptekarzom w miejscach liczących ponad 10.000 aż do 50.000 mieszkańców po cztery hektolitry alkoholu, i
- c) aptekarzom w miejscach liczących ponad 50.000 mieszkańców po sześć hektolitrów alkoholu.

Co do znaczniejszych uzdrowisk Ministerstwo skarbu zastrzega sobie w każdym z osobna przypadku w razie udowodnionej potrzeby pozwolić na oznaczenie ryczałtowe bez względu na ilość mieszkańców tego miejsca, w którym się apteka znajduje, jednakże tylko aż do ilości nieprzekraczalnej sześciu hektolitrów alkoholu uwolnionego od podatku.

Ilości alkoholu powyżej ustanowione uważać należy za największe aż do których roczne ilości alkoholu do użycia uwolnionego od podatku w celach lekarskich stosownie do ilości na rok potrzebnej i udowodnionej książkami pracowni aptekarskiej, mają być ryczałtowo wymierzane.

Także w razie ryczałtowego oznaczenia ilości rocznej alkoholu uwolnionego od podatku, aptekarze obowiązani są dozwoić organom skarbowym każdego czasu przeglądania książek pracowni aptekarskiej.

Jeżeli aptekarz potrzebuje na rok większej ilości nie zakażonej gorzałki do celów lekarskich od podatku uwolnionej, aniżeli dla odnośnego miejsca powyżej jest przepisane, i jeżeli aptekarz starający się o wyznaczenie ryczałtowe nie chce dobrowolnie poprzestać na największej ilości alkoholu odpowiedniej miejscu, w którym znajduje się jego apteka, w takim razie pozwolenie do używania uwolnionego od podatku ilości alkoholu przewyższającej odpowiednią ilość największą, może być dane tylko w wyłączeniu oznaczenia ryczałtowego, pod warunkiem ścisłego zachowania przepisów 1 aż do 8 rozdziału IV. przerzeczonego regulaminu a więc w szczególności tylko pod warunkiem dokładnego utrzymywania zapisków w punkcie 6 owego regulaminu przepisanych i pod tym warunkiem, że ilość na rok potrzebna, będzie wiarogodnie udowodniona.

II. Odnośnie do uwolnionego od podatku używania w aptekach gorzałki nie zakażonej, rozróżnić należy:

- a) przetwory farmaceutyczne, których trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie, bez względu, czy się zawierają czy nie zawierają w farmakopei austriackiej, tylko aptekarzom jest dozwolone,
- b) takie przetwory, które nietylko w aptekach lecz i gdzieindziej sprzedawać wolno.

α) Do przetworów farmaceutycznych stosuje się przepis podany w rozdziale I, l. 1, ustęp 2 regulaminu, tyczącego się gorzałki przeznaczonej do uwolnionego od podatku używania, jakoteż w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 27. lipca 1890 (Dz. u. p. Nr. 152), według którego gorzałka nie zakażona, przez aptekarzy do celów lekarskich z uwolnieniem od podatku nabyta, nie może być używana do fabrykacji takich wyrobów alkoholicznych, które czyste lub rozcieńczone mogłyby służyć za napój dla ludzi. Stosownie do tej zasady następujące dziesięć przedmiotów, w farmakopei austriackiej wymienionych, bez względu na to, czy podług recepty, czy bez recepty robione, wyłącza się od wyrabiania z gorzałki nabytej z uwolnieniem od podatku, a mianowicie: *Spiritus anisi*, *Spiritus carvi*, *Spiritus peniperi*, *Spiritus Menthae*, *piperitae*, *Tinctura Absynthii composita*, *Tinctura Aurantii corticis*, *Tinctura Calami aromantici (tinctura Acori)*, *Tinctura Chinae composita*, *Tinctura cinnamomi* i *Tinctura Vanilla*.

Co do przetworów farmaceutycznych nie wymienionych w farmakopei austriackiej, Ministerstwo skarbu zastrzega sobie orzekanie w przypadkach wątpliwych w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, czy takowe mogą czy nie mogą służyć za napój dla ludzi. Na teraz wyłącza się wyraźnie *tinctura chinae simplex* od wyrabiania z gorzałki niezakażonej uwolnionej od podatku.

β) Co się tyczy innych przedmiotów odręcznie sprzedawanych, których sprzedaż nie jest wyłącznie aptekarzom zastrzeżona, przyjmuje się za prawidło, że takowych także i aptekarzom w ogóle nie wolno wyrabiać z gorzałki nie zakażonej, nabytej z uwolnieniem od podatku.

W szczególności należą do nich wszelkie środki dyetetyczne, jakoto „krople żołądkowe“, „tynktury gorzkie“ itp., tudzież wszelkie środki kosmetyczne, jak woda do ust i środki do czyszczenia zębów itp., o ile takowe nie były przez lekarza jako lekarstwo w formie recepty zapisane, to jest z podaniem ilości pojedynczych części składowych a więc nie tylko pod ogólną nazwą, jak np. „woda anatezynowa do ust, woda Popa do ust, woda Botota do ust“ itp.